

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/247/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216202660
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3216202660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu U. A., a.s., so sídlom v D., F. 6, X.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Z., T. & N. s.r.o., so sídlom v J., J. XX, proti žalovanej T. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, C. A., o zaplatenie 5681,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14. marca 2017, č. k. 4C/210/2016-38, taktó

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **n e m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5 681,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5 681,70 eur od 03.09.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou žalobca žiadal, aby súd žalovanú titulom náhrady škody zaviazal na zaplatenie sumy 5681,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 07.11.2015 do zaplatenia a na náhradu trov konania, a to z dôvodu zisteného neoprávneného odberu elektriny žalovanou podľa § 46 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 46 ods. 1 písm. a), ods. 2 zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike (ďalej len „zákon o energetike“), § 1, § 7 vyhl. č. 292/2012 Z.z., (ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny), § 488, § 489, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba je v časti dôvodná. Žalovaná bola neoprávneným odberateľom elektriny (§ 46 ods. 1 zákona o energetike), keď na odbere elektriny v odbernom mieste na W. XX nemala uzatvorenú zmluvu. V zmysle § 46 ods. 2 zákona o energetike je neoprávnený odberateľ - žalovaná povinná uhradiť žalobcovi - prevádzkovateľovi distribučnej sústavy škodu, ktorá mu bola neoprávneným odberom spôsobená. Žalobca škodu vyčíslil v súlade s vyhl. č. 292/2012 Z.z. ako ceny nameraného množstva elektriny a nákladov zisťovania neoprávneného odberu a DPH. Svoju povinnosť žalovaná nespĺnila dobrovoľne. Žalovaná nepredložila žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátila tvrdenie a preukázaný nárok žalobcu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe v časti uplatnenej istiny vyhovel a zaviazal žalovanú na splnenie záväzku, teda zaplatenie dlhu titulom náhrady škody vo výške 5681,70 eur. Žalovaná sa dostala do omeškania s náhradou škody až potom, ako jej uplynula lehota na plnenie. Preukázateľne žalobcom pred podaním žaloby vyzvaná nebola a preto za kvalifikovanú výzvu súd prvej inštancie považoval až doručenie žaloby žalovanej dňa 02.09.2016 a až po tomto dni sa tak žalovaná dostala do omeškania, od ktorého dňa žalobcovi patrí nárok na úrok z omeškania. Keďže žalovaná neuhradila dlžnú sumu riadne a včas, teda na druhý deň po tom, čo jej

bola doručená žaloba s prílohami, dostala sa do omeškania s platením peňažného záväzku a žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania a preto v zmysle citovaných právnych predpisov patrí žalobcovi od 03.09.2016 úrok z omeškania 5,05 % ročne z celkovej dlžnej sumy 5681,70 eur do zaplatenia. Vo zvyšku úroku z omeškania súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže k omeškaniu žalovanej skôr nedošlo. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobcu súd prvej inštancie považoval za úspešného v tomto spore (a to z dôvodu, že žalobu súd zamietol len v nepatrnej časti príslušenstva, úroku z omeškania) a preto žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov vo výške 100 %, pričom podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Mal za to, že súd pochybil, keď vykonával dôkazy na preukázanie nesporného skutkového stavu v zmysle § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keďže žalovaná nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu o omeškaní sa so zaplatením dlhu. Uviedol, že v sporovom konaní súd vykonáva dokazovanie nesporných skutkových tvrdení iba v prípade, ak o nich existuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, avšak konajúci súd v rozsudku neuviedol, že ho k dokazovaniu viedla práve existencia pochybnosti o pravdivosti daného skutkového tvrdenia. Ak súd nemal dôvodnú pochybnosť o pravdivosti skutkového tvrdenia žalobcu o omeškaní sa žalovanej so zaplatením dlhu, jeho postup, vykonané dokazovanie, ako aj rozsudok v napádanej časti je nezákonný. Ak súd vykonal dokazovanie skutkového tvrdenia žalobcu o omeškaní sa žalovanej so zaplatením dlhu práve z dôvodu, že mal dôvodnú pochybnosť o pravdivosti tohto tvrdenia, žalobca považuje rozsudok za nezákonný, nakoľko je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 62/2009 zo dňa 30.06.2010 a rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 09.12.1994, Hiro Balani proti Španielsku zo dňa 09.12.1994, Georgiadis proti Grécku zo dňa 29.05.1997 a Higgins C. proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998. Ďalej namietal, že mu bolo odopreté právo na vydanie rozsudku pre zmeškanie, ktorý navrhol vydať na pojednávaní dňa 14.03.2017, hoci žalovaná sa na pojednávanie nedostavila, bola naň riadne a včas predvolaná, v predvolaní na pojednávanie bola poučená o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, pričom svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnila. Žalobca mal za to, že boli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozsudku a súd prvej inštancie následným nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v časti jeho výroku II. tak, že uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.681,70 Eur od 07.11.2015 do 02.09.2016, ktorý po vyčíslení predstavuje sumu 235,83 Eur a prizná mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/ v sporení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je z časti dôvodná, keď mal za preukázané, že žalovaná bola neoprávneným odberateľom elektriny podľa § 46 ods. 1 zákona o energetike, nakoľko na odbere elektriny v odbernom mieste na W. XX nemala uzatvorenú zmluvu. Žalobca vyčíslil škodu v súlade s vyhl. č. 292/2012 Z.z. ako cenu nameraného množstva elektriny a nákladov zisťovania neoprávneného odberu v celkovej výške 5681,70 eur. Súd prvej inštancie preto žalovanú zaviazal k zaplateniu náhrady škody vo výške 5681,70 eur. Pokiaľ ide o úrok z omeškania konštatoval, že žalovaná sa dostala do omeškania s náhradou škody až po tom, ako jej uplynula lehota na plnenie. Preukázateľne žalobcom pred podaním žaloby vyzvaná nebola a preto za kvalifikovanú výzvu považoval až doručenie žaloby žalovanej dňa 02.09.2016 a až po tomto dni sa tak žalovaná dostala do omeškania, od ktorého dňa patrí žalobcovi nárok na úrok z omeškania. Žalobcovi preto

priznal úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 5681,70 eur od 03.09.2016 do zaplataenia a vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol.

6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

7. Žalobca v odvolaní namietal, že súd nemal vykonávať dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení žalobcu o omeškaní sa žalovanej so zaplatením dlhu, keďže žalovaná tieto skutkové tvrdenia nepoprela podľa § 151 ods. 1 CSP. Nakoľko v rozsudku súd prvej inštancie neuviedol, že k dokazovaniu nesporných skutkových tvrdení ho prípadne viedla existencia pochybností o ich pravdivosti, je takýto rozsudok nezákonný, keďže je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný.

8. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

9. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

10. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

11. Z ustanovenia § 150 CSP vyplýva povinnosť strán uvádzať skutkové tvrdenia. Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne. Odvolací súd má za to, že súd je povinný skôr ako pristúpi k vykonaniu dôkazov identifikovať, ktoré skutkové tvrdenia strán sú nesporné a sporné. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V zmysle § 151 CSP sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela považujú za nesporné. V prípade, že ide o nesporné skutkové tvrdenia strán, tieto si súd osvojí ako zistený skutkový stav. To neplatí iba výnimočne, ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti nesporných skutkových tvrdení. /§ 186 ods. 2 CSP/. Zo strany súdu je tiež prípustný určitý korektív v zmysle koncepcie materiálneho civilného procesu (zásada spravodlivej a účinnej ochrany práv - čl. 2 CSP, zákazu zneužitia práva - čl. 5 CSP).

12. V preskúmvanej veci je zrejmé, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy žalovanej na úhradu spôsobenej škody, nakoľko výzva žalobcom označená ako „výzva na úhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny“ bola adresovaná A. J., a nie žalovanej T. J.. Skutkové tvrdenie žalobcu preto vzhľadom na vyššie uvedené nemožno označiť za nesporné. Súd prvej inštancie tak správne vykonal dôkazy týkajúce sa tvrdenia žalobcu o omeškaní sa žalovanej so zaplatením dlhu a správne ustálil okamih omeškania žalovanej až dorúčením kvalifikovanej výzvy, za ktorú v tomto prípade možno považovať až žalobu, ktorá bola žalovanej doručená dňa 02.09.2016. Námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutkovými a právnymi skutočnosťami a tieto náležite odôvodnil. V rozhodnutí jednoznačne uviedol, že žalovaná pred podaním žaloby preukázateľne nebola vyzvaná na náhradu škody, čím bolo zrejmé, že nepovažoval skutkové tvrdenie žalobcu uvedené v žalobe za správne a z tohto dôvodu aj vykonal dokazovanie v tomto smere.

13. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva tým, že nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie.

14. Podľa § 274 písm. a), písm. b) CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

15. Nakoľko v predmetnej veci súd rozhodoval na pojednávaní na návrh žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP, odvolací súd preskúmal podmienky na vydanie takéhoto rozsudku v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Žalovaná sa nedostavila na pojednávanie, hoci bola naň riadne predvolaná, a to predvolaním súdu prvej inštancie zo dňa 07.02.2017, ktoré bolo žalovanej doručované na adresu W. XX, C. A., ktorá je evidovaná ako adresa trvalého pobytu žalovanej. Žalovaná si zásielku obsahujúcu predvolanie na pojednávanie neprevzala a táto bola súdu vrátená dňa 08.03.2017 s poznámkou zásielka neprevzatá v odbernej lehote. V zmysle § 111 ods. 3 CSP sa uplatnila fikcia doručenia. Žalovaná neospravedlnila svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami / § 274 písm. b) CSP/. Súd prvej inštancie v súlade s § 181 ods. 2 CSP na pojednávaní uviedol predbežné právne posúdenie veci a konštatoval, že vo veci nerozhodne rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko žalobe nie je možné vyhovieť v celom rozsahu. Vzhľadom k tomu, že jedným z predpokladov pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie po pojednávaní je aj vyhovieť žalobe v celom rozsahu, v postupe súdu prvej inštancie, ktorý žalobe žalobcu v celom rozsahu nevyhovelo, nedošlo k porušeniu ust. § 274 CSP a ani k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

16. Odvolacie námietky žalobcu boli preto nedôvodné.

17. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní však žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto súd rozhodol, že žalovaná nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).